Ungváry Rudolf

Veszélyben

PRÓZA - LXI. évfolyam, 50. szám, 2017. december 15.

Nem lett volna szabad megtennem.

A kerékpárszállító kocsiba szálltam, mert az unokám hozta a biciklijét is. A kampós tárolórészben két vedlett ruházatú férfi a fal melletti lehajtható ülésekre ült. Volt hely, induláskor csak pár kerékpáros szállt föl. A két férfi, az egyik sovány, a másik kövér, néha mondott valamit egymásnak. Szavaik a hirtelen fel-felhangzó ugatásra emlékeztettek, de nem csak azért, mert kapatosak voltak. Nyelvjárás, nehezen is érthető. Igyekeztem nem rájuk nézni, mert tapasztalatból tudtam, hogy ha ezt én teszem, kiváltom belőlük az ingerültséget. Volt, amikor egy részeg, amint ránéztem, nyomban ütni akart. Biztos a nézésem is olyan. Ezért is érthetetlen, amit aztán mégis elkövettem.